

Soud se tedy ztotožňuje se závěry, jak jsou podány zejména v bodech 28. až 55. napadeného rozhodnutí a 58. až 70. prvostupňového rozhodnutí. Soud by tu mohl závěry žalovaného zopakovat, případně je vyjádřit jinými slovy, nicméně jde podle soudu o závěry natolik přiléhavé zjištěnému skutkovému stavu, že je namístě na ně odkázat a konstatovat jejich zákonnost a věcnou správnost. V tomto ohledu netřeba dalšího doplňování dokazování.

Pokud jde o naplnění formálních i materiálních znaků deliktu, ani tu není žaloba důvodná. Znaky naplnění správního deliktu podle § 11 odst. 1 ZOHS jsou existence dominantního postavení a jednání, jež má příčinnou souvislost s existencí dominantního postavení, které způsobilo újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Žalobce byl soutěžitelem v dominantním postavení a jeho jednání mělo souvislost s jeho existencí; žalobce si musel být vědom své tržní síly a důsledků svého jednání, k tomu se soud vyjádřil shora. Znakem naplnění skutkové podstaty zneužití dominantního postavení je i újma způsobená jiným soutěžitelům, nebo spotřebitelům v důsledku protisoutěžního chování dominantního soutěžitele. Pojem „újma“ je širším právním pojmem, který zahrnuje všechny škodlivé následky, bez ohledu na to, zda jsou materiální povahy a zda jsou vyčíslitelné v penězích. Materiální újma vyjádřitelná v penězích (škoda) zahrnuje jak škodu skutečnou, tak ušlý zisk. Kromě přímé materiální škody lze za újmu považovat ztrátu zákazníků, ztrátu postavení na trhu, potřebu překonávat v důsledku dominantova jednání vniklé bariéry vstupu na trh, ale také vzniklou potřebu subjektu, u něhož je vznik újmy zkoumán, činit v bezprostřední reakci na dominantovo jednání i takové úkony, které by za jiných okolností činit nemusel, tj. potřebu aktivizovat se a odvracet pro něj nepříznivé dopady dominantova jednání. Újmu přitom není zapotřebí ve vztahu k jednotlivým účastníkům trhu přesně kvantifikovat, je však třeba konkretizovat, v čem taková újma spočívá. V tomto smyslu je podmínka vzniku újmy naplněna. Dovodil-li žalovaný, že žalobcovým jednáním vznikla újma konečným spotřebitelům, tj. cestujícím poptávajícím služby veřejné linkové autobusové dopravy v ústeckém regionu, kteří v důsledku nemožnosti přizpůsobit se nastalé situaci, resp. objektivní nemožnosti zajisti dopravní obslužnost ze strany Ústeckého kraje, neměli možnost odebrat služby od jiného dodavatele, pak jde o závěr zákonný a zjištěným skutkovým stavem odůvodněný. Správně žalovaný dovodil, že citelnost újmy byla zesílena jednak tím, že přerušení provozu spoju se týkalo celého Ústeckého kraje, jednak tím, že se jednalo o spoje, resp. linky, které cestujícím umožňují uspokojovat jejich základní přepravní potřeby. Materiálním znakem správního deliktu sice obecně je určitá společenská nebezpečnost jednání, nicméně ta je do ZOHS promítnuta a pro účely správního deliktu „zneužití dominantního postavení“ konkretizována coby jednání dominanta způsobující újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům (§ 11 odst. 1 ZOHS), a tedy žalobcem namítaná absence materiálního znaku tu podle soudu dána není. Znaky zneužití dominantního postavení jsou tedy bezezbytku naplněny. Konstrukce § 11 odst. 1 ZOHS umožňuje, aby jednání, jež naplňuje shora uvedené znaky, bylo postiženo jak podle jednotlivých skutkových podstat zneužití (forem) vyjádřených v § 11 odst. 1 písm. a) až f) ZOHS, tak podle samotné generální klauzule proti zneužití dominantního postavení obsažené v návěti § 11 odst. 1 ZOHS. Výčet jednotlivých skutkových podstat (forem) zneužití v § 11 odst. 1 písm. a) až f) ZOHS je jen demonstrativní („...zejména...“ v návěti § 11 odst. 1 ZOHS). Pokud tedy žalovaný dovodil, že jednání žalobce má charakter zneužití podle návěti § 11 odst. 1 ZOHS, nemusel jeho jednání subsumovat pod některou z (nejčastějších) forem zneužití, nýbrž mohl konstatovat

porušení § 11 odst. 1 ZOHS. Pokud tak žalovaný učinil, pak ani v tom tedy nepochybil.

Ve vztahu k žalobním tvrzením napadajícím zákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného hmotněprávního posouzení žalobcova jednání tedy soud souhrnně uzavírá, že se zabýval těmi skutečnostmi, jež považuje z tohoto pohledu za rozhodující: zda je žalobce soutěžitelem, zda není coby soutěžitel poskytující služby obecného hospodářského významu vyjmut z působnosti ZOHS a zda je soutěžitelem v dominantním postavení na správně vymezeném relevantním trhu; na tyto otázky odpověděl soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí příznivě a závěry žalovaného považuje za zákonné a věcně správné. Dále se soud zabýval samotným posouzením žalobcova jednání; tu se musel soustředit na zodpovězení následující otázek: zda v období předcházejícím dni 26.7.2006 dopravu provozoval dlouhodobě a pravidelně, zda ji provozoval i poté, co došlo mezi ním a Ústeckým krajem k eskalaci sporu, zda ji provozoval za „normálních podmínek“ (tj. podmínek odpovídajících předchozímu poskytování těchto služeb) i poté, kdy Ústecký kraj vypověděl smlouvu a kdy vzájemný vztah žalobce a Ústeckého kraje vykazoval rysy „přetahování se“ o to, kdo vyjde z eskalovaného sporu mezi oběma stranami úspěšněji, zda skutečně přerušení provozu ke dni 1.8.2006 oznámil a zda jej také realizoval, zda až oznámení ze dne 26.7.2006 bylo prvním jasným a konkrétním oznámením přerušení provozu ve vztahu k Ústeckému kraji a konečně zda lhůta mezi dnem oznámení přerušení provozu a dnem, k němuž měl být provoz přerušen (a také přerušen byl) je s ohledem na žalobcovo postavení na trhu, na okamžik, k němuž si musel být žalobce vědom důvodů, pro které přerušení provozu oznámil, a na schopnosti Ústeckého kraje a cestujících na vzniklou situaci reagovat byla dostatečnou či nikoli. I v těchto otázkách považuje závěry žalovaného za zákonné a věcně správné. Otázkami ve vztahu k přezkumu napadeného rozhodnutí nikoli stěžejními přitom pro soud byly otázky týkající se vzniku a zániku závazku veřejné služby, otázky výsledků prověření trestních oznámení, která mezi účastníky sporu „žalobce – Ústecký kraj“ vzájemně padala, i otázky předchozího postoje žalovaného k chování Ústeckého kraje poté, kdy žalobce podal k žalovanému podnět proti Ústeckému kraji. Stejně tak není důvodu se zabývat hypotetickými úvahami o tom, co by se stalo v případě, že by provoz dopravy byl jasně a konkrétně (ke konkrétnímu datu ve vztahu ke konkrétním spojům a linkám) oznámen ze strany žalobce dříve, tj. zda by i delší lhůta byla lhůtou nepřiměřenou, resp. jaká lhůta by byla pro potřebu adaptace Ústeckého kraje na vzniklou situaci lhůtou přiměřenou a jak (s využitím jakých nástrojů a v jakých lhůtách) by v případě dřívějšího oznámení přerušení provozu Ústecký kraj postupoval. Bylo-li přitom až oznámení ze dne 26.7.2006 prvním jasným a konkrétním oznámením přerušení provozu ve vztahu k Ústeckému kraji, pak nejsou pro posouzení věci rozhodující ani hypotetická avíza právních poradců Ústeckého kraje, která s možností přerušení dopravy již před 26.7.2006 podle žalobce operovala a podle nichž se mohl a měl Ústecký kraj na přerušení dopravy předem připravit, jak žalobce argumentoval; nejvýše se mohlo jednat o stanoviska interního charakteru (byť zpracovaná externími právními poradci Ústeckého kraje), nikoli o stanoviska zachycující vůli žalobce dopravu ke konkrétnímu datu přerušit.

Namítá-li žalobce vadu výrokové části II. prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, zejména její neurčitost, ani toto žalobní tvrzení není důvodné. Vyslovení zákazu jednání, jež bylo shledáno protiprávním podle § 11